Категорія справи № **361/1117/24: Кримінальні справи (з 01.01.2019); Кримінальні правопорушення проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку; Воєнні злочини.**
Надіслано судом: **25.04.2025.** Зареєстровано: **26.04.2025.** Забезпечено надання загального доступу: **28.04.2025.**
Дата набрання законної сили: **09.05.2025**
Номер судового провадження: **1-кп/361/779/24**
Номер кримінального провадження в ЄРДР: **12023000000000298**

справа № 361/1117/24

провадження № 1-кп/361/779/24

08.04.2025

ВИРОК

Іменем України

08 квітня 2025 року м. Бровари

Броварський міськрайонний суд Київської області в складі:

головуючого судді - ОСОБА_1 ,

при секретарях судового засідання - ОСОБА_2 , ОСОБА_3 , ОСОБА_4 ,

за участю прокурора - ОСОБА_5 ,

захисника обвинуваченого ОСОБА_6 - адвоката ОСОБА_7 ,

захисника обвинуваченого ОСОБА_8 - адвоката ОСОБА_9 ,

представника потерпілої ОСОБА_10 - адвоката ОСОБА_11 ,

розглянувши у відкритому судовому засіданні у порядку спеціального судового провадження обвинувальний акт у кримінальному провадженні №12023000000000298 від 22.02.2023 відносно

ОСОБА_6 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , громадянина російської федерації, уродженця міста Челябінська російської федерації, росіянина, громадянин російської федерації, зареєстрованого та проживаючого за адресою: АДРЕСА_1 , військовослужбовця строкової служби 6 танкового полку (в/ч НОМЕР_1 НОМЕР_2 танкової дивізії Центрального військового округу ЗС РФ, рядового, який обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.2 ст.28, ч.1 ст.438 КК України,

та

ОСОБА_8 , ІНФОРМАЦІЯ_2 , громадянина російської федерації, уродженця міста Челябінська російської федерації, росіянина, громадянин російської федерації, зареєстрованого за адресою: АДРЕСА_2 , проживаючого за адресою: АДРЕСА_3 , військовослужбовця строкової служби 6 танкового полку (в/ч НОМЕР_1) НОМЕР_2 танкової дивізії Центрального військового округу ЗС РФ, єфрейтора, який обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.2 ст.28, ч.1 ст.438 КК України,

в с т а н о в и в :

Формулювання обвинувачення, визнаного судом доведеним.

Упродовж 2013 року у зв`язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади Російської Федерації (далі - РФ) та службових осіб із числа керівництва Збройних Сил Російської Федерації (далі - ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Зокрема, здійснено окупацію території АР Крим та сприяння створенню окупаційних адміністрацій так званих «Донецької народної республіки» та «Луганської народної республіки», які визнані в Україні терористичними організаціями.

Водночас учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій за підтримки та сприяння представників влади РФ під виглядом органів державної влади створили окупаційні адміністрації під контролем вищого воєнно-політичного керівництва РФ, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління частинами територій Донецької та Луганської областей України на місцевому рівні.

Таким чином, з 27.02.2014 вищим воєнно-політичним керівництвом РФ розпочато збройний конфлікт міжнародного рівня на території України.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами РФ та світовою спільнотою, 21.02.2022 РФ визнано так звану «Донецьку народну республіку» та «Луганську народну республіку» незалежними державами.

Для забезпечення вигляду законності своїх дій, спрямованих на захоплення території України та подолання супротиву з боку Збройних Сил України, 22.02.2022 президент РФ отримав дозвіл від Ради Федерації на використання ЗС РФ на території іноземних держав.

Продовжуючи реалізацію своїх злочинних намірів та підкорення воєнно- політичного керівництва держави своїм вимогам, 24.02.2022 о 5 год президент РФ оголосив про рішення розпочати «спеціальну військову операцію» на території України шляхом введення військ та завдання ракетно-бомбових ударів по території України, тобто фактично розпочав широкомасштабний збройний конфлікт.

Маючи на меті захоплення території та встановлення на ній підконтрольного РФ керівництва і подальшу інтеграцію захоплених територій до складу РФ, вище військово-політичне командуванням країни-агресора на виконання наказу головнокомандувача ЗС РФ одночасно віддало наказ про здійснення наступу, в тому числі сухопутними військами з території РФ у напрямку Чернігівської, Сумської, Харківської, Луганської, Донецької областей і з території Республіки Білорусь у напрямку Київської та Житомирської областей, з території тимчасово окупованого Криму в напрямку Херсонської та Миколаївської областей.

У зв`язку з військовою агресією Російської Федерації проти України Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022, затвердженим Законом України від 24.02.2022 № 2102-IX, з 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року в Україні введено воєнний стан.

У ході активних бойових дій з метою подальшого руху ЗС РФ у напрямку м. Києва та забезпечення подолання супротиву військ України на території Київської, Чернігівської областей військовослужбовцями ЗС РФ 08.03.2022 взято під повний контроль ряд населених пунктів, серед яких смт Велика Димерка Броварського району Київської області.

Водночас для реалізації своїх цілей та перегрупування військових сил, знищення військовослужбовців і техніки України військовослужбовці ЗС РФ розмістилися на території вказаного населеного пункту 08.03.2022, де на той час перебувало цивільне населення, яке не брало участі у збройному конфлікті.

Починаючи з 08.03.2022 по 31.03.2022, військовослужбовці ЗС РФ повністю контролювали територію населеного пункту смт Велика Димерка, де розмістили бойову техніку, безперешкодно пересувалися вулицями, користувалися майном місцевих жителів, спілкувались з ними, залякували їх та погрожували фізичною розправою, контролювали їх переміщення в межах населеного пункту, проводили рейди по домоволодіннях з метою повного підкорення жителів волі військовослужбовців РФ.

Маючи повний контроль над населеним пунктом смт Велика Димерка, військовослужбовці ЗС РФ переконались, що на території населеного пункту проживає цивільне населення, яке не бере участі у збройному конфлікті та не може чинити будь-якого супротиву волі окупантів, а також що на території села та поза його межами не розміщені військові об`єкти та підрозділи Збройних Сил України.

Згідно з положеннями ст. 2 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12.08.1949 про захист жертв війни» від 03.07.1954 (надалі - Конвенція) учасниками якої є, зокрема Україна та РФ, Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Відповідно до вимог частини 1 статті 3 Конвенції, сторони домовилися, що з особами, які не беруть активної участі в бойових діях, у тому числі з особами зі складу збройних сил, що склали зброю, а також із тими, хто *hors de combat* унаслідок хвороби, поранення, затримання чи з будь-якої іншої причини, поводяться гуманно, без будь-якої ворожої дискримінації, причиною якої слугують раса, колір шкіри, релігія чи вірування, стать, походження чи майновий стан чи будь-які інші подібні критерії.

Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно зазначених вище осіб:

a)насилля над життям й особистістю, зокрема всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури;

b)захоплення заручників;

c)наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження;

d)засудження та застосування покарання без попереднього судового рішення, винесеного судом, який створено належним чином і який надає судові гарантії, визнані цивілізованими народами як необхідні (стаття 3 Конвенції).

Відповідно до частини 1 статті 4 Конвенції, особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Згідно до частини 1 статті 27 Конвенції, особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім`ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу. Жінки потребують особливого захисту від будь-якого зазіхання на їхню честь і, зокрема, захисту від зґвалтування, примушування до проституції чи будь-якої іншої форми посягання на їхню моральність.

З урахуванням положень стосовно здоров`я, віку та статі, сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, має право поводитися з усіма ними однаково, без жодної дискримінації, зокрема стосовно раси, релігії або політичних переконань.

Положеннями статті 29 Конвенції передбачено, що сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поводження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Статтею 31 Конвенції передбачено, що жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей.

Згідно статті 32 Конвенції Високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, каліцтва та медичні чи наукові досліди, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше брутальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей.

Відповідно до ст. 33 вказаної Конвенції пограбування забороняються. Відповідно до ст. 34 Конвенції захоплення заручників забороняються.

Відповідно до положень частини 3 статті 146 Конвенції сторони вживають заходів, необхідних для припинення всіх дій, які суперечать положенням цієї Конвенції, крім серйозних порушень визначених наступною статтею.

Так, статтею 147 Конвенції передбачено, що серйозні порушення, про які йдеться в попередній статті, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поводження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричинять великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров`ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув`язнення особи, що перебуває під захистом, примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, або умисне відбирання в особи, що перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, захоплення полонених і широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

Також, статтею 43 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08.06.1977 (далі - Протокол I) передбачено, що збройні сили сторони, що перебуває в конфлікті, складаються з усіх організованих збройних сил, груп і підрозділів, що перебувають під командуванням особи, відповідальної перед цією стороною за поведінку своїх підлеглих, навіть якщо ця сторона представлена урядом чи властями, не визнаними супротивною стороною. Такі збройні сили підпорядковані внутрішній дисциплінарній системі, яка, поряд з іншим, забезпечує додержання норм міжнародного права, застосовуваних у період збройних конфліктів.

Особи, які входять до складу збройних сил сторони, що перебуває в конфлікті (крім медичного і духовного персоналу, про який ідеться у статті 33 Третьої конвенції, є комбатантами, тобто вони мають право брати безпосередню участь у воєнних діях.

Статтею 44 Протоколу I передбачено, що для сприяння посиленню захисту цивільного населення від наслідків воєнних дій комбатанти зобов`язані відрізняти себе від цивільного населення в той час, коли вони беруть участь у нападі або у воєнній операції, що є підготовкою до нападу. Однак у зв`язку з тим, що під час збройних конфліктів бувають такі ситуації, коли через характер воєнних дій озброєний комбатант не може відрізнити себе від цивільного населення, він зберігає свій статус комбатанта за умови, що в таких ситуаціях він відкрито носить свою зброю.

Окрім того, статтями 48, 50 згаданого Протоколу I передбачено, що цивільною особою є будь-яка особа, що не належить до жодної з категорій осіб, зазначених у статті 4 A, 1, 2, 3 та 6 Третьої конвенції та у статті 43 цього Протоколу. У разі сумніву щодо того, чи є яка-небудь особа цивільною особою, вона вважається цивільною особою. Для забезпечення поваги й захисту цивільного населення та цивільних об`єктів сторони, що перебувають у конфлікті, повинні завжди розрізняти цивільне населення й комбатантів, а також цивільні й воєнні об`єкти та відповідно спрямовувати свої дії тільки проти воєнних об`єктів.

У відповідності до ч. 1 ст. 51 Протоколу I, зазначено, що цивільне населення й окремі цивільні особи користуються загальним захистом від небезпек, що виникають у зв`язку з воєнними операціями. Також зі змісту вказаної статті та статті 33 Конвенції встановлена заборона актів насильства чи погрози насильством, які мають основною своєю метою тероризувати цивільне населення як і сам терор цивільного населення.

Стаття 52 вказаного Протоколу I забороняє здійснювати напади на цивільні об`єкти та зазначає про те, що напади повинні суворо обмежуватися об`єктами, які через свій характер, розміщення, призначення або використання вносять ефективний вклад у воєнні дії і повне або часткове руйнування, захоплення чи нейтралізація яких за існуючих у даний момент обставин, дає явну воєнну перевагу.

Крім того, стаття 57 Протоколу I зазначає, що при проведенні воєнних операцій повинна постійно виявлятися турбота про те, щоб оберігати цивільне населення, цивільних осіб і цивільні об`єкти. У зв`язку з чим мають дотримуватись, у тому числі, такі запобіжні заходи.

Ті, хто планує напад або приймає рішення про його здійснення: роблять все практично можливе, щоб пересвідчитися в тому, що об`єкти нападу не є ні цивільними особами, ні цивільними об`єктами й не підлягають особливому захисту, а є воєнними об`єктами і що згідно з положенням цього Протоколу напад на них не заборонено; вживають усіх практично можливих запобіжних заходів при виборі засобів і методів нападу з тим, щоб уникнути випадкових втрат життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і випадкової шкоди цивільним об`єктам і, в усякому випадку, звести їх до мінімуму; утримуються від прийняття рішень про здійснення будь-якого нападу, який, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об`єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої воєнної переваги, яку передбачається одержати; напад відміняється або зупиняється, якщо стає очевидним, що об`єкт не є воєнним, що він підлягає особливому захисту, або що напад, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об`єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої воєнної переваги, яку передбачається отримати.

Відповідно до ч. 2 ст. 75 Протоколу I, заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів:

a)насильство над життям, здоров`ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема: вбивство;

b)знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження, примус до проституції чи непристойне посягання в будь-якій його формі;

с)взяття заручників;

е) погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Водночас, ч. 1 ст. 76 Протоколу I, передбачено, що жінки користуються особливою повагою і їм забезпечується захист, зокрема, від зґвалтування, примусу до проституції і будь-яких інших форм непристойних посягань.

Відповідно до вимог ст. 25 Положення про закони і звичаї війни на суходолі, яке є додатком до IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, які Нотою Міністерства закордонних справ СРСР відносно Гаагської конвенції і декларацій 1899 і 1907 років від 07.03.1955 визнан Урядом СРСР, передбачена заборона атакувати чи бомбардувати в будь-який спосіб незахищені міста, поселення, помешкання чи будівлі.

Крім того, відповідно до ст. 47 Бойового уставу з підготовки та ведення загальновійськового бою (частина II батальйон, рота), який затверджений наказом головнокомандувача сухопутними військами - заступником міністра оборони РФ від 31.08.2004 № 130, командири (начальники) усіх рівні зобов`язані: знати та враховувати під час підготовки та під час ведення бою (виконання отриманого завдання) норми міжнародного гуманітарного права; вимагати їх знання та забезпечувати неухильне виконання підлеглим особовим складом; припиняти випадки порушення цих норм; притягувати до відповідальності осіб, які вчинили порушення.

При цьому, п. 7 Настановлення з міжнародного гуманітарного права для ЗС РФ, затвердженого наказом міністра оборони РФ від 08.08.2001 (далі - Настановлення), забороняється вчиняти терор щодо цивільного населення.

Пунктом 46 зазначеного Настановлення передбачено, що жертви збройних конфліктів (у тому числі цивільне населення) користуються повагою та перебувають під захистом міжнародного гуманітарного права, якщо вони утримуються від будь-яких ворожих дій стосовно збройних сил.

Водночас пунктом 74 Настановлення передбачена відповідальність командира з`єднання (частини, підрозділу), розташованого на окупованій території, який зобов`язаний, поважати існуючі на окупованій території закони, вживати всіх залежних від нього заходів щодо забезпечення громадського порядку та безпеки, запобігання пограбуванню та незаконній конфіскації майна. Однак щодо цивільного населення можуть бути вжиті додаткові заходи контролю та забезпечення безпеки у зв`язку з воєнним станом.

Крім того, на виконання п. 149 Настановлення завданнями морально- психологічного забезпечення з урахуванням норм міжнародного гуманітарного права є:

-аргументоване переконання особового складу в необхідності дотримання принципів та норм міжнародного гуманітарного права;

-виховання особового складу у кращих російських традиціях гуманного ставлення до жертв збройних конфліктів та громадянського населення.

Статтею 6 Закону України «Про правонаступництво України» від 12 вересня 1991 року (далі Закону) Україна підтверджує свої зобов`язання за міжнародними договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України.

Статтею 7 указаного Закону визначено, що Україна є правонаступником прав і обов`язків за міжнародними договорами Союзу РСР, які не суперечать Конституції України та інтересам республіки.

Таким чином, військовослужбовці ЗС РФ, які контролювали територію смт Велика Димерка, були обізнані та повинні були дотримуватися норм міжнародного гуманітарного права, а керівництво частин, які окупували населені пункти Київської області, зобов`язані забезпечити дотримання норм міжнародного гуманітарного права їх підлеглими.

Однак у ході досудового розслідування кримінального провадження встановлено, що військовослужбовцями РФ умисно та систематично здійснювалися дії, які порушували закони та звичаї ведення війни, що закріплені в Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додатку до неї: Положенн про закони і звичаї війни на суходолі, Конвенції про захист цивільного населення під час війни, а також в інших міжнародних договорах, що визначають права і обов`язки військовослужбовців, а також цивільного населення.

Порушуючи вимоги п. 2 ст. 1 згаданого Положення, військовослужбовці ЗС РФ не мали на собі закріплених відмітних емблем, які можуть бути впізнані на відстані, лише постійно носили при собі зброю, відкрито її демонстрували та погрожували застосувати до цивільного населення.

Відповідно до ст.ст. 42, 46, 47 Положення, територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника. Разом з цим зазначено, що приватна власність, повинна поважатися та не підлягає конфіскації. Забороняється віддавати на розграбування місце або місто навіть узяті приступом. Приватна власність не підлягає конфіскації. Грабіж категорично забороняється.

Установлено, що внаслідок воєнних дій смт Велика Димерка Броварського району Київської області, в період часу з 08.03.2022 по 31.03.2022, тобто під час міжнародного збройного конфлікту, було окуповано військовими формуваннями Російської Федерації, перебувало під фактичним контролем т владою збройних сил армії супротивника.

ОСОБА_6 , будучи військовослужбовцем строкової служби 6 танкового полку (в/ч НОМЕР_1) НОМЕР_2 танкової дивізії Центрального військового округу Збройних Сил Російської Федерації, в складі військового підрозділу, в період часу з 08.03.2022 по 31.03.2022 здійснював контроль територі смт Велика Димерка Броварського району Київської області, де у нього виник злочинний намір на порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України, шляхом захоплення заручників, нелюдяного поводження, протиправного заволодіння приватним майном цивільного населення з метою особистої наживи, а також зґвалтування.

Так, ОСОБА_6 , 20 березня 2022 року близько 14:00 години, перебуваючи у смт Велика Димерка Броварського району Київської області, діючи за попередньою змовою групою осіб із ОСОБА_8 , ІНФОРМАЦІЯ_2 , військовослужбовцем, командиром танка 8 танкової роти НОМЕР_3 танкового батальйону НОМЕР_4 танкового полку (в/ч НОМЕР_1) НОМЕР_2 танкової дивізії Центрального військового округу Збройних Сил Російської Федерації, та невстановленими досудовим розслідуванням військовослужбовцями збройних сил Російської Федерації, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, достовірно знаючи, що між Російською Федерацією та Україною триває міжнародний збройний конфлікт, в порушення вимог вищезазначених законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародним договорами, самостійно, самовільно та безперешкодно увійшли на територію подвір`я кв. АДРЕСА_4 , де здійснюючи нелюдяне поводження, діючи незаконно, із застосуванням вогнепальної зброї, схожої на автомат, здійснюючи постріли у бік місцевого жителя громадянина України ОСОБА_12 ІНФОРМАЦІЯ_3 , наставляючи на нього автомат та тримаючи на прицілі наносили удари руками по тулубу, протиправно заволоділи його мобільним телефоном. В подальшому вказані військовослужбовці збройних сил Російської федерації із застосуванням фізичного насильства та із погрозою застосування вогнепальної зброї зв`язали ОСОБА_12 руки, чим обмежили його свободу та незаконно позбавили волі, захопивши останнього у заручники.

Продовжуючи переслідувати свій злочинний умисел, спрямований на порушення законів та звичаїв війни, зокрема захоплення у заручники місцевих мешканців, усвідомлюючи протиправність своїх дій ОСОБА_6 спільно із ОСОБА_8 та іншими невстановленими військовослужбовцями збройни сил Російської Федерації привели ОСОБА_12 до тимчасового місця дислокації військовослужбовців збройних сил Російської Федерації в АДРЕСА_5 , де продовжували проти волі ОСОБА_12 його утримувати упродовж чотирьох діб. Протягом цього часу військовослужбовці збройних сил Російсько Федерації ОСОБА_6 спільно із ОСОБА_8 та невстановленими військовослужбовцями збройних сил Російської Федерації із застосуванням фізичного насильства та із погрозою застосування вогнепальної зброї примушували ОСОБА_12 копати польові фортифікаційні споруди (окопи).

Обмежуючи свободу пересування ОСОБА_12 , з метою запобігання спробам його вивільненню із заручників, у нічний час доби військовослужбовці збройних сил Російської Федерації ОСОБА_6 спільно із ОСОБА_8 та невстановленими військовослужбовцями збройних сил Російської Федераці зв`язували йому руки та ноги, прив`язували до батареї опалення у одному із будинків, або ж утримували у погребі.

В подальшому, через чотири доби ОСОБА_12 вдалось втекти з полону під час обстрілу позицій військовослужбовців Російської Федерації.

Крім того, ОСОБА_6 , 20 березня 2022 року близько 14:00 години, перебуваючи у смт Велика Димерка Броварського району Київської області, діючи за попередньою змовою групою осіб із ОСОБА_8 , та невстановленими досудовим розслідуванням військовослужбовцями збройних сил Російсько Федерації, продовжуючи діяти у порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України, усвідомлюючи, що між Російською Федерацією та Україною триває міжнародний збройний конфлікт та усвідомлюючи протиправність своїх дій, із застосуванням фізичного насильства та із погрозою застосування вогнепальної зброї, з метою особистого збагачення, відкрито заволоділи майном місцевого жителя громадянина України ОСОБА_12 , а саме мобільним телефоном «Huawei P smart z» imei1: НОМЕР_5 та імеі2: НОМЕР_6 , вартістю 5499 гривень, разом із сім-картою з номером НОМЕР_7 та грошовими коштами в розмірі 50 гривень, що не виправдане воєнно необхідністю.

Тим самим, ОСОБА_6 та ОСОБА_8 у порушення законів та звичаїв війни:

-вчинили відносно ОСОБА_12 акт насильства та залякування, нелюдяне поводження, знущання над людською гідністю, чим порушили ст.ст. 27, 147 згаданої Конвенції та п.п. a, b, e ч. 2 ст. 75 вказаного Протоколу I;

-захопили ОСОБА_12 у заручника, чим порушили ст. 34 Конвенції та п. с ч. 2 ст. 75 Протоколу I;

-переслідуючи мету наживи протиправно привласнили мобільний телефон ОСОБА_12 вартістю 5499 гривень, чим порушили ст.ст. 33, 147 Конвенції.

Разом з тим, ОСОБА_6 , діючи за попередньою змовою групою осіб із ОСОБА_8 та невстановленими досудовим розслідуванням військовослужбовцями Російської Федерації, перебуваючи у той же час та у тому ж місці, продовжуючи діяти у порушення законів та звичаїв війни, що передбачен міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України, усвідомлюючи, що між Російською Федерацією та Україною триває міжнародний збройний конфлікт та усвідомлюючи суспільно небезпечний характер і протиправність своїх дій, передбачаючи суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання із застосуванням фізичного насильства та із погрозою застосування вогнепальної зброї, з метою особистого збагачення, відкрито заволоділи майном місцевого жителя ОСОБА_13 , ІНФОРМАЦІЯ_4 , а саме: мобільним телефоном «Huawei» імеі НОМЕР_8 , вартістю близько 5000 гривень, разом із сім-картою з номером НОМЕР_9 що не виправдане воєнною необхідністю.

Тим самим, ОСОБА_6 та ОСОБА_8 у порушення законів та звичаїв війни:

-вчинили відносно ОСОБА_13 акт насильства та залякування, нелюдяне поводження, знущання над людською гідністю, чим порушили ст.ст. 27, 147 згаданої Конвенції та п.п. a, b, e ч. 2 ст. 75 вказаного Протоколу I;

-переслідуючи мету наживи протиправно привласнили мобільний телефон ОСОБА_13 вартістю 5000 гривень, чим порушили ст.ст. 33, 147 Конвенції.

Крім того, 20 березня 2022 року близько 14:00 години, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, переслідуючи мету особистого збагачення, ОСОБА_6 , діючи за попередньою змовою групою осіб із ОСОБА_8 т невстановленими досудовим розслідуванням військовослужбовцями Російської Федерації, продовжуючи діяти у порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України, усвідомлюючи, що між Російськ Федерацією та Україною триває міжнародний збройний конфлікт та усвідомлюючи протиправність своїх дій, із застосуванням фізичного насильства та із погрозою застосування вогнепальної зброї, з метою особистого збагачення, самовільно увійшли на територію подвір`я кв. АДРЕСА_6 , д проживали місцеві жителі громадяни України ОСОБА_14 , ІНФОРМАЦІЯ_5 та ОСОБА_15 , ІНФОРМАЦІЯ_6 , із малолітньою донькою ОСОБА_16 .

Діючи незаконно, з метою нелюдяного поводження із ОСОБА_14 , направили на нього вогнепальну зброю, схожу на автомати та, тримаючи його на прицілі, у присутності інших членів його родини та малолітньої доньки ОСОБА_16 , поставили його на подвір`ї на коліна, змусили зняти одяг, ставил питання про його відношення до територіальної оборони та про будь- яку інформацію щодо розташування Збройних сили України.

Продовжуючи діяти незаконно, переслідуючи мету особистого збагачення, ОСОБА_6 спільно із ОСОБА_8 , та із невстановленими військовослужбовцями збройних сил Російської Федерації із погрозою застосування вогнепальної зброї, схожої на автомати, відкрито заволоділи майном ОСОБА_14 ІНФОРМАЦІЯ_5 , а саме мобільним телефоном «Samsung Galaxy A72» імеі НОМЕР_10 , вартістю 12 000 гривень, разом із сім-картою з номером НОМЕР_11 , а також майном ОСОБА_15 , ІНФОРМАЦІЯ_6 , а саме мобільним телефоном «Samsung Galaxy A32» імеі НОМЕР_12 , вартістю 7 29 гривен що не виправдане воєнною необхідністю.

В подальшому, продовжуючи свої протиправні дії ОСОБА_6 , переслідуючи мету особистого збагачення шляхом заволодіння чужим майном, користуючись відсутністю спротиву з боку власників майна через побоювання застосування до них вогнепальної зброї та фізичного насильства, протиправн проник до кв. АДРЕСА_6 , де заволодів власністю ОСОБА_15 , ІНФОРМАЦІЯ_6 , - мобільним телефоном марки «Meizu M6 Note» імеі НОМЕР_13 , вартістю 1 500 гривень, яким користувалась малолітня ОСОБА_16 , разом із сім-картою з номером НОМЕР_14 , що не виправдане воєнно необхідністю.

Тим самим, ОСОБА_6 та ОСОБА_8 у порушення законів та звичаїв війни:

-вчинили відносно ОСОБА_14 акт насильства та залякування, нелюдяне поводження, знущання над людською гідністю, чим порушили ст.ст. 27, 147 згаданої Конвенції та п.п. a, b, e ч. 2 ст. 75 вказаного Протоколу I;

-переслідуючи мету наживи протиправно привласнили мобільний телефон ОСОБА_14 вартістю 12 000 гривень, мобільний телефон ОСОБА_15 вартістю 7 299 гривень та мобільний телефон ОСОБА_15 вартістю 1 500 гривень, чим порушили ст.ст. 33, 147 Конвенції.

Крім того, ОСОБА_6 21 березня 2022 року близько 10:00 години, перебуваючи у смт Велика Димерка Броварського району Київської області, діючи за попередньою змовою групою осіб із ОСОБА_8 та невстановленим досудовим розслідуванням військовослужбовцем Російської Федераці усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, переслідуючи мету порушення законів та звичаїв війни та вчинення сексуального насильства, будучи озброєними, самовільно увійшли на територію подвір`я кв. АДРЕСА_ , де у той час перебувала місцева мешканка ОСОБА_10 , ІНФОРМАЦІЯ_7 , яка не мала зброї, не належала до військових підрозділів (партизанських рухів), інших збройних угруповань, не виконувала бойових задач, не сприяла виконанню бойових задач підрозділами Збройних Сил України т іншими військовими, була вдягнена у цивільний одяг, на момент вчинення злочину займалася цивільними справами.

Після вжиття військовослужбовцями ЗС РФ та під їх примусом ОСОБА_10 наркотичних засобів, військовослужбовці ЗС РФ ОСОБА_8 та невстановлений досудовим розслідуванням військовослужбовець Збройних Сил Російської Федерації, які відкрито демонстрували зброю, розуміли, що своїм діями зможуть повністю подолати будь-який супротив з боку ОСОБА_10 та інших цивільних осіб, а також усвідомлювали, що останні не беруть активної участі в бойових діях, на них поширюються положення Конвенції і що відповідно до положень ч. 2 ст. 27 Конвенції жінки потребуют особливого захисту від будь-якого зазіхання на їхню честь, і, зокрема, захисту від зґвалтування чи будь-якої іншої форми посягання на їхню мораль, виник умисел на вчинення дій сексуального характеру щодо ОСОБА_10 без добровільної згоди на це останньої.

Так, ОСОБА_8 21.03.2022 близько 10:00 годин, перебуваючи на подвір`ї кв. АДРЕСА_7 , спільно із невстановленим досудовим розслідуванням військовослужбовцем Збройних Сил Російської Федерації, переслідуючи вказаний злочинний умисел, посягаючи на статеву свободу та на честь ОСОБА_1 , маючи намір її зґвалтувати, змусили потерпілу зайти до будинку. При цьому невстановлений досудовим розслідуванням військовослужбовець Збройних Сил Російської Федерації приставив до спини ОСОБА_10 дуло вогнепальної зброї, схожої на автомат, змушуючи потерпілу зайти до будинку, а з ними йшов ОСОБА_8 .

Усвідомлюючи злочинні наміри військовослужбовців Збройних Сил Російської Федерації, ОСОБА_10 почала просити не гвалтувати її та повідомила, що вона перебуває на третьому місяці вагітності.

У цей час ОСОБА_6 , діючи за попередньою змовою групою осіб, сприяючи ОСОБА_8 та невстановленому досудовим розслідуванням військовослужбовцю збройних сил Російської Федерації у вчиненні протиправних дій, залишився на вході в будинок щоб не допустити в середину сторонніх осіб, тому числі його власника.

В цей час, перебуваючи в будинку за вказаною адресою, невстановлений досудовим розслідуванням військовослужбовець Збройних Сил Російської Федерації, в порушення ч. 2 ст. 27 Конвенції, ч. 1 ст. 76 Протоколу, заштовхнув ОСОБА_10 в кімнату, усвідомлюючи протиправність своїх дій, д здійснюючи нелюдяне поводження, діючи незаконно, із застосуванням вогнепальної зброї, схожої на автомат, нехтуючи перебуванням її у стані вагітності, умисно наніс удар прикладом автомату в обличчя ОСОБА_10 , внаслідок чого вибив їй 12, 13, 21, 22 зуби, після чого облив тильну сторон долоні правої руки невідомою рідиною, внаслідок чого на руці ОСОБА_10 утворився опік.

Подолавши таким чином супротив ОСОБА_10 невстановлений досудовим розслідуванням військовослужбовець Збройних Сил Російської Федерації із застосуванням фізичної сили повалив її на диван у положенні обличчям донизу та наніс декілька ударів рукою по потилиці, після чого, проти вол ОСОБА_10 , вчинив насильницькі дії сексуального характеру, пов`язані із вагінальним проникненням у її тіло із використанням власних геніталій.

Під час вказаних насильницьких дій сексуального характеру невстановлений досудовим розслідуванням військовослужбовець Збройних Сил Російської Федерації продовжив наносити удари руками по потилиці ОСОБА_10 , внаслідок яких остання втратила свідомість, та після завершення вказани дії сексуального характеру, вийшов із кімнати.

Продовжуючи спільний злочинний намір, діючи за попередньою змовою групою осіб, ОСОБА_8 зайшов у кімнату, де на дивані у положенні обличчям донизу лежала ОСОБА_10 без свідомості та привів її до тями, обливши обличчя та голову водою та залишивши її лежати на дивані.

Після цього, ОСОБА_8 , в порушення ч. 2 ст. 27 Конвенції, ч. 1 ст. 76 Протоколу, усвідомлюючи протиправність своїх дій, здійснюючи нелюдяне поводження, посягаючи на статеву свободу та на честь ОСОБА_10 , із застосуванням фізичної сили, нехтуючи перебуванням її у стані вагітності, вчини насильницькі дії сексуального характеру проти її волі, пов`язаних із вагінальним проникненням у її тіло із використанням власних геніталій, без її добровільної згоди на це, внаслідок чого принизив її честь, гідність та спричинив фізичний біль і моральні страждання.

Під час вказаних насильницьких дій сексуального характеру ОСОБА_8 душив руками шию потерпілої, вдавлюючи обличчя ОСОБА_10 в диван, від чого у останньої було ускладнено дихання, внаслідок чого ОСОБА_10 знову втратила свідомість та деякий час знаходилась без свідомості.

В подальшому ОСОБА_8 привів ОСОБА_10 до свідомості, обливши її обличчя водою та наносячи удари долонями по її обличчю. Після цього військовослужбовці Збройних Сил Російської Федерації залишили ОСОБА_10 у вказаному домоволодінні та пішли у невідомому напрямку.

Внаслідок таких протиправних дій з боку військовослужбовців збройних сил Російської Федерації у ОСОБА_10 22.03.2022 року сталося переривання вагітності і вона втратила плід дитини.

Тим самим, ОСОБА_6 та ОСОБА_8 у порушення законів та звичаїв війни вчинили відносно ОСОБА_10 акт насильства та залякування, нелюдяне поводження, знущання над людською гідністю, зазіхання на честь жінки та зґвалтування, чим порушили ст.ст. 27, 147 згаданої Конвенції та п.п. a, b ч. ст. 75, ч. 1 ст. 76 вказаного Протоколу I.

Дії ОСОБА_6 , ІНФОРМАЦІЯ_1 кваліфіковані за ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України (Порушення законів та звичаїв війни), а саме: у жорстокому поводженні з цивільним населенням на окупованій території, вчинене за попередньою змовою групою осіб, інших порушеннях законів т звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України, тобто у порушенні ст.ст. 27, 33, 34 Конвенції Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президі Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» від 03.07.1954, ч. 2 ст. 75, ч. 1 ст. 76 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройни конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року.

Дії ОСОБА_8 , ІНФОРМАЦІЯ_2 кваліфіковані за ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України (Порушення законів та звичаїв війни), а саме: у жорстокому поводженні з цивільним населенням на окупованій території, вчинене за попередньою змовою групою осіб, інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України, тобто у порушенні ст.ст. 27, 33, 34 Конвенції Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» від 03.07.1954, ч. 2 ст. 75, ч. 1 ст. 76 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року.

II. Застосовані судом правові процедури. Спеціальне судове провадження за відсутності обвинуваченого (in absentia).

Судовий розгляд даного кримінального провадження здійснювався за відсутності обвинувачених (in absentia) за правилами спеціального судового провадження.

При цьому, відповідно до ч. 5 ст. 374 КПК України суд повинен окремо обгрунтувати, чи були здійснені стороною обвинувачення всі можливі передбачені законом заходи щодо дотримання прав підозрюваного чи обвинуваченого на захист та доступ до правосуддя з урахуванням встановлених законом особливостей такого провадження.

Зокрема, ухвалою слідчого судді Печерського районного суду м. Києва від 23.06.2023 надано дозвіл на здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні №12023000000000298 за підозрою ОСОБА_6 у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Ухвалою слідчого судді Печерського районного суду м. Києва від 23.06.2023 надано дозвіл на здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні №12023000000000298 за підозрою ОСОБА_8 у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

На виконання вимог ч. 6 ст. 297-4 КПК України відомості про постановлення слідчим суддею ухвал про здійснення спеціального досудового розслідування щодо ОСОБА_6 та ОСОБА_8 були опубліковані на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора та в засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження - газеті Кабінету Міністрів України «Урядовий кур`єр.

Постановою слідчого в ОВС ГСУ НП України від 28.04.2023 ОСОБА_6 оголошено в міжнародний розшук.

Постановою слідчого в ОВС ГСУ НП України від 28.04.2023 ОСОБА_8 оголошено в міжнародний розшук.

Згідно з ч. 3 ст. 323 КПК України судовий розгляд у кримінальному провадженні щодо злочинів, зазначених у частині другій статті 297-1 цього Кодексу, може здійснюватися за відсутності обвинуваченого (in absentia), крім неповнолітнього, який переховується від органів слідства та суду на тимчасово окупованій території України, на території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, з метою ухилення від кримінальної відповідальності (спеціальне судове провадження) та/або оголошений в міжнародний розшук.

За наявності таких обставин за клопотанням прокурора, до якого додаються матеріали про те, що обвинувачений знав або повинен був знати про розпочате кримінальне провадження, суд постановляє ухвалу про здійснення спеціального судового провадження стосовно такого обвинуваченого.

Відповідно до абз. 8 ч. 3 ст. 323 КПК України повістки про виклик обвинуваченого у разі здійснення спеціального судового провадження надсилаються за останнім відомим місцем його проживання чи перебування, а процесуальні документи, що підлягають врученню обвинуваченому, надсилаються захиснику. Інформація про такі документи та повістки про виклик обвинуваченого обов`язково публікуються у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження згідно з положеннями статті 297-5 цього Кодексу та на офіційному веб-сайті суду. З моменту опублікування повістки про виклик у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження та на офіційному веб-сайті суду обвинувачений вважається належним чином ознайомленим з її змістом.

Відповідно до ч. 2 ст. 297-1 КПК України спеціальне досудове розслідування здійснюється на підставі ухвали слідчого судді у кримінальному провадженні щодо злочинів, передбачених статтями 109, 110, 110-2, 111, 111-1, 111-2, 112, 113, 114, 114-1, 114-2, 115, 116, 118, частиною другою статті 121, частиною другою статті 127, частинами другою і третьою статті 146, статтями 146-1, 147, частинами другою - п`ятою статті 191 (у випадку зловживання службовою особою своїм службовим становищем), статтями 209, 255-258-6, 348, 364, 364-1, 365, 365-2, 368, 368-2, 368-3, 368-4, 369, 369-2, 370, 379, 400, 408, 436, 436-1, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447 Кримінального кодексу України, стосовно підозрюваного, крім неповнолітнього, який переховується від органів слідства та суду на тимчасово окупованій території України, на території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, з метою ухилення від кримінальної відповідальності та/або оголошений у міжнародний розшук.

ОСОБА_6 та ОСОБА_8 обвинувачуються у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Після надходження обвинувального акту до суду ухвалою від 01.02.2024 призначено підготовче судове засідання у кримінальному провадженні. З урахуванням того, що досудове слідство було проведено за правилами спеціального досудового розслідування, як на стадії підготовчого провадження та і на стадії судового розгляду кримінального провадження повістки про виклик обвинувачених публікувались у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження - газеті Кабінету Міністрів України «Урядовий кур`єр» та на офіційному веб-сайті суду відповідно до вимог ч. 3 ст. 323 КПК України.

Відповідно до ч. 3 ст. 323 КПК України з моменту опублікування повістки про виклик у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження та на офіційному веб-сайті суду обвинувачений вважається належним чином ознайомленим з її змістом.

Крім того, як на стадії досудового розслідування так і в ході судового розгляду, обвинувачені були забезпечені захисниками, які в тому числі в ході судового розгляду здійснювали захист обвинувачених за дорученнями Регіонального центру з надання безоплатної вторинної правової допомоги у Київській області, а саме адвоката ОСОБА_7 призначено захисником обвинуваченого ОСОБА_6 , адвоката ОСОБА_9 призначено захисником обвинуваченого ОСОБА_8 .

Ухвалою від 25.04.2024 судом задоволено клопотання прокурора про здійснення спеціального судового провадження у кримінальному провадженні за обвинуваченням ОСОБА_6 та ОСОБА_8 у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Таким чином вимоги процесуального закону були дотримані як на стадії досудового розслідування так і судом, повістки про виклик обвинувачених були завчасно опубліковані та така інформація була доступною.

За наведених обставин суд вважає, що в межах даного кримінального провадження обвинуваченим було в достатній мірі забезпечено гарантії: бути негайно і детально поінформованим зрозумілою для нього мовою про характер і причини обвинувачення, висунутого проти нього; мати час і можливості, необхідні для підготовки свого захисту; захищати себе особисто чи використовувати юридичну допомогу захисника, вибраного на власний розсуд, або - за браком достатніх коштів для оплати юридичної допомоги захисника - одержувати таку допомогу безоплатно, коли цього вимагають інтереси правосуддя; брати особисту участь під час судового розгляду у допиті свідків обвинувачення та дослідженні інших доказів.

Таким чином вимоги процесуального закону були дотримані як на стадії досудового розслідування так і судом, повістки про виклик обвинувачених були завчасно опубліковані та така інформація була доступною.

За наведених обставин суд вважає, що в межах даного кримінального провадження обвинуваченим було в достатній мірі забезпечено гарантії: бути негайно і детально поінформованим зрозумілою для нього мовою про характер і причини обвинувачення, висунутого проти нього; мати час і можливості, необхідні для підготовки свого захисту; захищати себе особисто чи використовувати юридичну допомогу захисника, вибраного на власний розсуд, або - за браком достатніх коштів для оплати юридичної допомоги захисника - одержувати таку допомогу безоплатно, коли цього вимагають інтереси правосуддя; брати особисту участь під час судового розгляду у допиті свідків обвинувачення та дослідженні інших доказів.

В ході судового розгляду допит обвинувачених судом не проводився з огляду на положення ч. 4 ст. 349 КПК України.

III. Позиція сторін кримінального провадження.

Прокурор, в ході судових дебатів, висловив позицію щодо повної доведеності вини обвинувачених ОСОБА_6 та ОСОБА_8 у вчиненні злочину, що кожному із них інкримінований. Прохав визнати винуватим ОСОБА_6 у скоєнні інкримінованого злочину та призначити йому за ч.2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України покарання у виді позбавлення волі на строк 12 років; визнати винуватим ОСОБА_8 у скоєнні інкримінованого злочину та призначити йому за ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України покарання у виді позбавлення волі на строк 12 років. Запобіжний захід у виді тримання під вартою ОСОБА_6 та ОСОБА_8 залишити без змін до набрання вироком законної сили. Цивільний позов задовольнити у повному обсязі. Також прокурором у дебатах була докладно обгрунтована позиція щодо наявності підстав для застосування до обвинувачених покарання не у мінімальних межах позбавлення волі з урахуванням суспільної небезпечності діяння, що вчинене з винятковим цинізмом та особливою жорстокістю, пов`язане з нелегальним ув`язненням, побиттям, катуванням, необгрунтованою військовою необхідністю вилучення та заволодіння особистим майном цивільних осіб.

В судових дебатах представник потерпілої ОСОБА_10 - адвоката ОСОБА_11 вказала на те, що в ході судового розгляду здобуто достатньо доказів, що підтверджують винуватість обвинувачених ОСОБА_6 та ОСОБА_8 у скоєнні інкримінованого злочину та призначити йому за ч.2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України по кожному з фактів пред`явленого обвинувачення і цих доказів достатньо для винесення судом справедливого вироку. Вважає, що вчинення сексуального та фізичного насильства, що призвело в тому числі до втрати потерпілою дитини, є достатнім та належним обгрунтуванням розміру заявленого потерпілою цивільного позову про заподіяння їй моральної шкоди з обвинувачених. Підтримала думку прокурора щодо призначення міри покарання обвинуваченим, прохала суд у повному обсязі задовольнити цивільний позов потерпілої про відшкодування моральної шкоди.

Захисники обвинувачених - адвокати ОСОБА_9 та ОСОБА_7 в ході судового розгляду здійснювали активні дії щодо захисту обвинувачених, а саме приймали участь у дослідженні доказів, у допиті свідків та потерпілих, виступав у судових дебатах. Зокрема, захисники обвинувачених заперечували вину своїх підзахисних у вчиненні даного кримінального правопорушення, вважають, що така не доведена стороною обвинувачення зібраними доказами.

Крім цього, захисники вказували на те, що протоколи впізнання, за якими потерпілі упізнали обвинувачених, були складені формально. В тому числі викликає сумнів можливість упізнати обвинувачених, які є особами азіатської зовнішності, зі спливом тривалого проміжку часу серед інших схожих осіб. Вказали також на те, що обвинувачені заволоділи мобільними телефонами потерпілих виключно з метою її використання у військових цілях, а не для особистого користування.

В судових дебатах захисники ОСОБА_9 та ОСОБА_7 прохали виправдати своїх підзахисних з огляду на недоведеність їхньої вини.

Водночас, захисники належним чином приймали участь у реалізації права на захист обвинувачених під час судового розгляду, частково погоджувалися з обставинами події кримінального правопорушення.

IV. Докази, досліджені судом на підтвердження вини та обставин, вчинених кримінальних правопорушень.

Відповідно до ст.ст. 84-85 КПК України, доказами у кримінальному провадженні є фактичні дані, отримані у передбаченому цим Кодексом порядку, на підставі яких суд встановлюють наявність чи відсутність фактів та обставини, що мають значення для кримінального провадження та підлягають доказуванню.

Суд вважає доведеною винуватість ОСОБА_6 та ОСОБА_8 у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст.28, ч. 1 ст. 438 КК України, а саме порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України, а саме ст. 33 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, оскільки така підтверджується сукупністю зібраних та досліджених в ході розгляду справи доказів, а саме:

-показанням потерпілого ОСОБА_14 , який в судовому засіданні пояснив, що він проживає в смт Велика Димерка Броварського району Київської області. У березні 2022 р. смт Велика Димерка було в окупації, під час якої російські військові ОСОБА_17 та ОСОБА_18 разом з іншими прийшли у дві його будинку, де також перебували його дружина ОСОБА_15 та малолітня донька, його вивели з будинку, погрожуючи зброєю поставили на коліна, змусили зняти одяг та направили но нього дула автоматів, запитували у нього чи має він відношення до територіальної оборони, та чи відому йому місце розташування українських військових. Після цього відібрали у нього мобільний телефон. При цьому російські військові поводили себе зухвало, ображали, висловлювалися нецензурними словами;

-показаннями потерпілої ОСОБА_15 , яка в судовому засіданні пояснила, що вона разом зі своєю родиною проживає в смт Велика Димерка Броварського району. В березні 2022 р. її село перебувало в окупації, до них у будинок прийшли російські військові, серед яких також були ОСОБА_17 та ОСОБА_18 , та погрожуючи зброєю які погрожуючи зброєю відібрали мобільні телефони, один належить їй, а інший доньці. Також російські військові на їхньому подвір`ї поставили на коліна її чоловіка ОСОБА_19 , змусили зняти одяг, навели на нього зброю та погрожуючи застосувати її, ставили питання чи має він відношення до територіальної оборони та чи відому йому місце розташування Збройних сил України. При цьому вони перебували в стані алкогольного сп`яніння, поводили себе нахабно, висловлювалися нецензурною лайкою, ображали, принижували їх. Потім відібрали у чоловіка мобільний телефон;

-показаннями потерпілого ОСОБА_12 , який в судовому засіданні пояснив, що він проживає в смт Велика Димерка Броварського району Київської області. У березні 2022 р. смт Велика Димерка було в окупації, в село зайшли російській військові. В той час коли він перебував у дворі будинку по АДРЕСА_8 , почув розмову російських військових, які зайшли до сусіда у двір, він спочатку заховався, а потім хотів втекти через городи, але його помітили російські військові, хотіли стріляти, але не спрацював автомат. Він впав на землю, потім до нього підійшов військовий, завів у двір, зв`язав йому руки та поставив його на коліна. Потім відвели його до магазину, його супроводжував один військовий, біля магазину було ще троє військових, в усіх були автомати. Його відвели у сарай, де утримували близько тижня, увесь час у нього були зв`язані руки, його били, погрожували зброєю, змушували копати окопи;

-показанням потерпілої ОСОБА_20 , яка в судовому засіданні пояснила, що вона проживає в смт Велика Димерка Броварського району Київської області. У березні 2022 р. я проживала у своєї подруги, а потім переїхала до свого кума ОСОБА_21 . 19 чи 20 березня прийшли рос військові разом з ОСОБА_22 , вони випивали, а також примушували її пити разом з ними. Через деякий час з`ясувалось, що у неї зник мобільний телефон, потім їй принесли телефон, який був побитий та без сім-карти. На наступний день за адресою, де вона на той час проживала прийшли російські військові, запитували у неї, де господар хати, потім показували їй якусь траву, запитували чи знає вона, що це. Після цього примушували її вживати канабіс. Після цього військові почали погрожувати їй зброєю, пострілами в гору, та силою змусили її покурити «траву». При цьому вона пояснювала, що вагітна відмовлялася курити. Після цього один з військових схопив її за волосся та вони вдвох силоміць повели її в хату, вона кричала, але вони не реагували. Перебуваючи в хаті спочатку її гвалтував військовий на ім`я ОСОБА_23 , вона втратила свідомість, після чого її обличчя облили водою. Потім прийшов інший військовий, поклав її обличчям на диван та згвалтував, при цьому вона благала про допомогу та просила не вбивати її. Потім до будинку прийшла ОСОБА_24 та покликала їх їсти, після чого вибігла з хати, прийшла до кума ОСОБА_25 та розповіла йому, що її згвалтували російські військові. В цей же день був «зелений коридор» і вона виїхала з села;

-показаннями свідка ОСОБА_26 , який в судовому засіданні пояснив, що в березні 2022 р. він знаходився в смт Велика Димерка Броварського району. 20 березня 2022 р. російській війська зайшли в їхнє селище зі сторони с. Богданівка та дійшли до вул. Мічуріна. Він разом зі своїми сусідами знаходилися на подвір`ї, палили вогнище та робили кип`яток, потім він робив собі каву та пішов у свій двір, через деякий час зайшли двоє російських військових, у кожного із них був автомат Калашникова. В цей час його сусід ОСОБА_27 почув їхню розмову та намагався піти додому, але його помітили російські військові та покликали до себе, ОСОБА_28 також хотів городами втекти додому, його також помітили, хотіли стріляти по ньому, але зброя не спрацювала, ОСОБА_29 затримали, завели на подвір`я, поставили на коліна, а потім кудись повели його. 07 квітня 2022 р. він зустрівся з ОСОБА_29 в м. Бровари, і той йому розповідав, шо військові тримали його у полоні, знущалися та били;

-показаннями свідка ОСОБА_30 , який в судовому засіданні пояснив, що він проживає у АДРЕСА_8 . По сусідству із ним проживає ОСОБА_31 . В березні 2022 р. у ОСОБА_32 проживала жінка на ім`я ОСОБА_33 . На початку березня 2022 р. точної дати він не пам`ятає на його подвір`я зайшли троє російських військових, які були у військовій формі, у них була зброя, вони спочатку розмовляли з ОСОБА_34 , розпивали алкоголь, а потів повели її в хату. Він запитав у військових, куди вони її ведуть, на що вони відповіли, що це не його справа та налякали зброєю. Через деякий час з хати вийшла ОСОБА_33 , вона плакала, а потім сказала йому, що її згвалтували. Також пояснив, що коли військові вели ОСОБА_35 до хати, вона їм говорила, що вагітна;

-показаннями свідка ОСОБА_36 , який в судовому засіданні пояснив, що він проживає в смт Велика Димерка Броварського району. В березні 2022 р. він перебував за місцем свого проживання у будинку по АДРЕСА_8 , на той час у нього також проживала його кума ОСОБА_33 зі своєю подругою ОСОБА_37 та двоє дітей. По сусідству із ним в одному дворі проживав Ножка ОСОБА_38 . На початку березня 2022 р., точної дати він не пам`ятає, їхнє селище окупували російські військові. Близько 10 години ОСОБА_33 пішла до сусіда, щоб зробити кави, її не було близько години. Коли вона повернулася, то була засмучена та розповіла, що солдати рф згвалтували її та погрожували, що якщо вона розповість про це, її вб`ють. Після цього вони зібралися, залишили будинок та пішли на евакуаційний автобус, потім сусіди розповідали, що через хвилин 10, до нього в будинок прийшли солдати рф та розшукували їх, обшукували будинок. Спочатку вони проживали у м. Бровари, а потім він поїхав в захід України, а Лідія залишилася в м. Бровари. Під час телефонної розмови ОСОБА_33 розповідала йому, що була вагітна та після того, як її згвалтували військові РФ вона втратила дитину;

- витягом із Єдиного реєстру досудових розслідувань від 22.02.2023 відповідно до якого внесено відомості про кримінальне правопорушення, передбачене ч. 1 ст. 438 КК України за № село , по факту вчинення порушення законів та звичаїв війни та жорстоке поводження з цивільним населення у березні 2022 року на окупованій частині території Київської області (т. 1 а.с. 1);

- витягом із Єдиного реєстру досудових розслідувань від 22.06.2022 відповідно до якого внесено відомості про кримінальне правопорушення, передбачене ч. 4 ст. 187КК України за №12022000000000549 за фактом вчинення розбою в умовах воєнного стану у березні 2022 року на окупованій частині території Київської області (т. 1 а.с. 8);

- витягом із Єдиного реєстру досудових розслідувань від 22.06.2022 відповідно до якого внесено відомості про кримінальне правопорушення, передбачене ч. 4 ст. 187КК України за №12022000000000550 за фактом вчинення порушення законів та звичаїв війни та жорстоке поводження з цивільним населення у березні 2022 року на окупованій частині території Київської області (т. 1 а.с. 15);

- постановою прокурора першого відділу процесуального керівництва досудовим розслідуванням та підтримання публічного обвинувачення Офісу Генерального прокурора ОСОБА_39 від 16.08.2022 про об`єднання матеріалів досудових розслідувань, відповідно до якої кримінальні провадження №12022000000000549 та №12022000000000550 об`єднані в одне за номером №12022000000000549 (т. 1 а.с. 30-31);

- постановою прокурора у кримінальному провадженні Офісу Генерального прокурора ОСОБА_40 від 22.02.2023 про виділення матеріалів досудового розслідування, відповідно до якої із кримінального провадження №12022000000000549 виділено в окреме провадження матеріали досудового розслідування за підозрою ОСОБА_6 та ОСОБА_8 у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України (т. 1, а.с. 57-58);

- рапортом ст. о/у в ОВС Департаменту захисту інтересів суспільства і держави Національної поліції України ОСОБА_41 , відповідно до якого на виконання доручення слідчого у по кримінальному провадженню №12022000000000549 встановлено гр. ОСОБА_20 , гр. ОСОБА_12 та гр. ОСОБА_13 яким були пред`явлені фото ОСОБА_6 та ОСОБА_8 . Переглянувши фото ОСОБА_20 повідомила, що ОСОБА_8 разом з іншими невстановленими окупантами її гвалтували, ОСОБА_6 - третій солдат, який також перебував у будинку, але відмовився. За результатами перегляду фото ОСОБА_12 та ОСОБА_13 впізнали ОСОБА_6 та ОСОБА_8 як осіб, які 20.03.2022 р. застосовували до них фізичну силу та під загрозою автоматичної зброї заволоділи їхніми мобільними телефонами (т. 1, а.с. 101-118);

- протоколи тимчасового доступу до речей і документів від 23.05.2023 р., відповідно до яких отримано доступ до інформації з телекомунікаційних мереж ТОВ «лайфселл», ПрАТ «Київстар» та ПрАТ «ВФ Україна» щодо абонентських номерів, якими користувалися потерпілі ОСОБА_42 та ОСОБА_14

- протокол огляду та дослідження документів, комп`ютерних даних від 23.05.2023 р., відповідно до якого з дослідження вказаної інформації встановлена особа, яка користується абонентським номером НОМЕР_15 , користуючись мобільними телефонами IMEI НОМЕР_16 (який відповідає IMEI мобільного телефону потерпілого ОСОБА_43) та IMEI НОМЕР_17 (невстановленої особи), пов`язує між собою абонентські номері НОМЕР_18 , який користувався підозрюваний ОСОБА_8 та НОМЕР_19 , який користувався підозрюваний ОСОБА_6 (т. 1, а.с. 170-179);

- протоколом пред`явлення особи для впізнання за фотознімками від 18.08.2022 р., за участю потерпілого ОСОБА_14 , який серед пред`явлених для впізнання фотознімків, вказав на фото №2 із зображенням ОСОБА_8 , як на особу, яка у березні 2022 р. заволодів його мобільним телефоном;

- протоколом пред`явлення особи для впізнання за фотознімками від 18.08.2022 р., за участю ОСОБА_44 , яка серед пред`явлених для впізнання фотознімків вказала на фото №2 із зображенням ОСОБА_8 , як на особу, яка із погрозою зброєю заволоділа мобільними телефонами ОСОБА_19 т ОСОБА_15 (т. 1, а.с.218-220);

- протоколом пред`явлення особи для впізнання за фотознімками від 18.08.2022 р., за участю ОСОБА_44 , яка серед пред`явлених для впізнання фотознімків вказала на фото №3 із зображенням ОСОБА_6 , як на особу, яка є військовим збройних сил російської федерації та проводив «обшук» (т. 1 а.с.221-223);

- протоколом пред`явлення особи для впізнання за фотознімками від 18.08.2022 р., за участю ОСОБА_12 , який серед пред`явлених для впізнання фотознімків вказав на фото №2 із зображенням ОСОБА_8 , як на особу, яка є військовим збройних сил російської федерації, котрий наставляв зброю відводив зв`язаних до так званого штабу розміщення військових на АДРЕСА_9 та під час допиту бив прикладом автомату по голові (т. 2, а.с.5-7);

- протоколом пред`явлення особи для впізнання за фотознімками від 18.08.2022 р., за участю ОСОБА_12 , який серед пред`явлених для впізнання фотознімків вказав на фото №3 із зображенням ОСОБА_6 , як на особу, яка є військовим збройних сил російської федерації, котрий наставляв зброю, т відібрав у нього мобільний телефон відводив зв`язаних до так званого штабу розміщення військових на АДРЕСА_9 та під час допиту бив прикладом автомату по голові (т. 2, а.с.8-10);

- протокол проведення слідчого експерименту від 14.09.2022 р. за участю потерпілого ОСОБА_12 , який на місцевості вказав та пояснив, при яких обставинах військові збройних сил російської федерації погрожуючи зброєю заволоділи його мобільним телефоном (т. 2, а.с. 11-14);

- протоколом пред`явлення особи для впізнання за фотознімками від 18.08.2022 р., за участю ОСОБА_13 , який серед пред`явлених для впізнання фотознімків вказав на фото №2 із зображенням ОСОБА_8 , як на особу, яка є військовим збройних сил російської федерації, котрий брав у полон ОСОБА_12 (т. 2, а.с.19-21);

- протоколом пред`явлення особи для впізнання за фотознімками від 18.08.2022 р., за участю ОСОБА_13 , який серед пред`явлених для впізнання фотознімків вказав на фото №2 із зображенням ОСОБА_6 як на особу, яка є військовим збройних сил російської федерації, котрий брав у полон ОСОБА_12 (т. 2, а.с.22-24);

- висновок експерта №СЕ-19-23/29027-ТВ від 29.05.2023 р., відповідно до якого ринкова вартість мобільного телефону Samsung Galaxy A72, model: SM-A725FZKDSEK, imei 1: НОМЕР_10 , imei 2: НОМЕР_20 , S/N НОМЕР_21 , колір чорний, з пам`яттю 128 GB, виробник Республіка Корея дата виготовлення 03.2021 станом на 20.03.2022 могла складати - 12 670,50 грн; ринкова вартість мобільного телефону Samsung Galaxy A32, model: SM-A325FLVDSEK, imei 1: НОМЕР_12 , imei 2: НОМЕР_22 , S/N НОМЕР_23 , колір фіолетовий,з пам`яттю 64 GB, виробник Республік Корея, дата виготовлення 04.2021 станом на 20.03.2022 могла складати - 6 048,75 грн (шість тисяч сорок вісім гривень 75 копійок); ринкова вартість мобільного телефону Huawei P smart Z, model: STK-LX1, imei 1: НОМЕР_5 , imei 2: НОМЕР_6 , S/N НОМЕР_24 , колір sapphire blue, пам`яттю ROM 64 GB, RAM 4 GB, виробник Республіка Китай станом на 20.03.2022 могла складати - 3 488,80 грн.; ринкова вартість мобільного телефону Huawei Y6 Prime 2018, model ATU-L31, imei НОМЕР_25 , вбудована пам`ять 16 GB, оперативна пам`ять 2 GB, виробник Республіка Китаї станом на 20.03.2022 могла складати - 2 795,80 грн., (т.1, а.с. 31-39);

- протоколом пред`явлення особи для впізнання за фотознімками від 18.08.2022 р., за участю свідка ОСОБА_26 , який серед пред`явлених для впізнання фотознімків вказав на фото №2 із зображенням ОСОБА_8 , як на особу, яка є військовим збройних сил російської федерації, який брав у полон ОСОБА_12 (т.2, а.с.44-46);

- протоколом пред`явлення особи для впізнання за фотознімками від 18.08.2022 р., за участю свідка ОСОБА_26 , який серед пред`явлених для впізнання фотознімків вказав на фото №2 із зображенням ОСОБА_6 , як на особу, яка є військовим збройних сил російської федерації, який брав у полон ОСОБА_12 (т.2, а.с.47-49);

- протоколом пред`явлення особи для впізнання за фотознімками від 22.08.2022 р., за участю потерпілої ОСОБА_20 , яка серед пред`явлених для впізнання фотознімків вказала на фото №2 із зображенням ОСОБА_8 , як на особу, яка є військовим збройних сил російської федерації, який вчинив і згвалтування (т.2, а.с.71-73);

- протоколом пред`явлення особи для впізнання за фотознімками від 22.08.2022 р., за участю потерпілої ОСОБА_20 , яка серед пред`явлених для впізнання фотознімків вказала на фото №2 із зображенням ОСОБА_6 , як на особу, яка є військовим збройних сил російської федерації, який вчинив і згвалтування (т.2, а.с.74-76);

- висновок експерта №168/22 від 13.09.2022, відповідно до якого події, на які посилається потерпіла ОСОБА_20 відбувалися 20.03.2022; після події від 20.03.2022 у ОСОБА_20 22.03.2022 викидень стався поза межами медичного закладу, після події 22.03.2022 ОСОБА_20 за медичною допомогою н зверталась (т. 2, а.с.81-86);

- висновок експерта № 185/22 від 19.10.2022, відповідно до якого у гр. ОСОБА_20 було виявлено переломи 12, 13, 21, 22 зубів, які утворилися від дії тупого (-их) твердого (-их) предмету (-ів), можливо в строк та за обставин, на які вона вказує (т. 2, а.с.93-99);

- протокол огляду місця події від 24.09.2022 р., під час якого було проведено огляд місцевості за адресою: смт Велика Димерка, вул. Мічуріна,9 Броварського району Київської області (т.2, а.с.101- 103);

-протокол проведення слідчого експерименту від 24.09.2022 р. за участю потерпілої ОСОБА_20 , яка на місцевості вказала та пояснила при яких обставинах 21.0.03.2022 за адресою: АДРЕСА_8 військові збройних сил рф згвалтували її та спричинили їй тілесні ушкодження (т. 2, а.с. 104-107);

- протокол огляду місця подіє від 10.10.2024 р., під час якого було проведено огляд приміщення будинку АДРЕСА_8 (т. 2, а.с.110-112).

V. Оцінка доказів. Мотиви суду щодо висунутого обвинувачення.

При вирішенні питання про допустимість та належність досліджених доказів суд враховує, що Європейський суд з прав людини неодноразово зазначав, що допустимість доказів є прерогативою національного права і, за цим правилом, саме національні суди повноважні оцінювати надані ним доказ (рішення у справі «Тейскера де Кастро проти Португалії» та у справі «Шабельника проти України»), а порядок збирання доказів, передбачений національним правом має відповідати основним правам, визнаним Конвенцією, а саме: на свободу, особисту недоторканість, на повагу до приватного сімейного життя (статті 5, 8 Конвенції) тощо.

Окрім цього, відповідно до ст. 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини», суди застосовують Європейську конвенцію з прав людини та основоположних свобод, а також практику Європейського суду з прав людини як джерело права.

Європейський суд з прав людини у п. 65 справи «Коробов проти України зазначив, що при оцінці доказів суд, як правило, застосовує критерій доведення «поза розумним сумнівом» Проте, така доведеність може випливати зі співіснування достатньо переконливих, чітких і узгоджених між собо висновків чи схожих неспростовних презумпцій факту.

Аналізуючи вище перелічені докази в їх сукупності, провівши судовий розгляд в межах висунутого обвинувачення, відповідно до обвинувального акту, за своїм внутрішнім переконанням, яке ґрунтується на всебічному, повному й неупередженому дослідженні всіх обставин кримінальної провадження, керуючись законом, оцінюючи кожний доказ з точки зору належності, допустимості, достовірності, а сукупність зібраних доказів з точки зору достатності та взаємозв`язку, а також в сукупності з показаннями потерпілих, свідків, суд приходить до висновку, що вказані докази належні оскільки вони підтверджують існування обставин, що підлягають доказуванню, допустимі, оскільки вони отримані в порядку встановленому КПК України, достовірні, оскільки фактичні дані отримані з цих доказів, не спростовані жодним іншим доказом, наданим сторонами кримінального провадження.

Суд визнає допустимими докази, здобуті по даному провадженню, оскільки такі отримані в порядку, встановленому КПК України. Доказів, отриманих внаслідок істотного порушення прав та свобод людини, судом не встановлено. Про визнання будь-яких доказів недопустимими учасниками судового провадження не заявлялося.

В ході судового розгляду справи стороною захисту не надано суду належних та допустимих доказів непричетності ОСОБА_6 та ОСОБА_8 до інкримінованого їм злочину. Проаналізувавши всі зібрані докази по справі в сукупності, суд дійшов висновку, що винуватість ОСОБА_6 та ОСОБА_8 у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України встановлена і повністю доведена доказами, які суд встановив, дослідив та надав їм належну оцінку в ході судового розгляду.

VI. Призначення покарання.

Обираючи обвинуваченим покарання, суд керується вимогами ст. ст. 65-67 КК України щодо загальних засад призначення покарання, враховує межі санкції ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України, що вказаний злочин відносяться до категорії особливо тяжких злочинів, особу обвинувачених, характер ступінь суспільної небезпечності вчиненого кримінального правопорушення, обставини, що пом`якшують і обтяжують покарання, дані про його особу. А також суд приймає до уваги і роз`яснення постанови Пленуму Верховного Суду України № 7 від 24.10.2003 року «Про практику призначенн судами кримінального покарання», зі змінами та доповненнями, виходить з принципів законності, справедливості обґрунтованості та індивідуалізації покарання.

Обставини, які пом`якшують та обтяжують покарання ОСОБА_6 відповідно до ст. 66 КК України, не встановлено.

Обставинами, які обтяжують покарання ОСОБА_6 відповідно до ст. 67 КК України, суд визнає вчинення кримінального правопорушення групою осіб за попередньою змовою, вчинення кримінального правопорушення щодо жінки, яка завідомо для винного перебувала у стані вагітності, вчиненн злочину з використанням умов воєнного стану.

Обставинами, які обтяжують покарання ОСОБА_8 відповідно до ст. 67 КК України, суд визнає вчинення кримінального правопорушення групою осіб за попередньою змовою, вчинення кримінального правопорушення щодо жінки, яка завідомо для винного перебувала у стані вагітності, вчиненн злочину з використанням умов воєнного стану.

Враховуючи характер кримінального правопорушення, ступінь його тяжкості, суспільну небезпеку такого злочину, який є злочином проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку, спрямований на порушення законів і звичаїв ведення війни, враховуючи направлення протиправного діяння в бік цивільної особи - жінки, яка без зброї, без супротиву, була вимушена підкоритися протиправним наказам полишити своє житло в умовах війни та воєнних дій на території місця її проживання, спостерігати безпричинне нівечення та розграбування її майна, будучи повністю беззахисно перед ворожими військовими озброєними особами, суд вважає за необхідне призначити обвинуваченим ОСОБА_6 та ОСОБА_8 у виді позбавлення волі, в межах санкції ч. 1 ст. 438 КК України.

VII. Інші питання, які вирішуються судом при ухваленні вироку.

Ухвалами слідчого судді Печерського районного суду м. Києва від 12.05.2023 р. обвинуваченим ОСОБА_6 та ОСОБА_8 обрано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою.

Оскільки обвинувачені не були затримані на підставі таких рішень, суд вважає за необхідне до набрання вироком законної сили запобіжні заходи, обрані обвинуваченим, залишити без змін.

Потерпіла ОСОБА_10 звернулася до суду з позовом про стягнення суми моральної шкоди, завданої їй вказаним кримінальним правопорушенням. В обґрунтування позовних вимог в частині стягнення моральної шкоди вказала, що злочинними діями обвинувачених ОСОБА_6 та ОСОБА_ моральному здоров`ю потерпілої внаслідок негативних емоцій та психічних переживань було спричинено значної шкоди. Мотивуючи позов в частині стягнення матеріальної шкоди, потерпіла посилається на перенесення страждань, змушені зміни у її житті, порушення нормального способу життя.

Згідно з ч. 1ст. 128 КПК України, особа, якій кримінальним правопорушенням або іншим суспільно небезпечним діянням завдано майнової та/або моральної шкоди, має право під час кримінального провадження до початку судового розгляду пред`явити цивільний позов до підозрюваного обвинуваченого.

Відповідно до ч.1 ст.1167 Цивільного кодексу України, моральна шкода, завдана фізичній або юридичній особі неправомірними рішеннями, діями чи бездіяльністю, відшкодовується особою, яка її завдала, за наявності її вини, крім випадків, встановлених частиною другою цієї статті.

Відповідно до ст. 23 ЦК України, розмір грошового відшкодування моральної шкоди визначається судом залежно від характеру правопорушення, глибини фізичних та душевних страждань, погіршення здібностей потерпілого або позбавлення його можливості їх реалізації, ступеня вини особи, як завдала моральної шкоди, якщо вина є підставою для відшкодування, а також з урахуванням інших обставин, які мають істотне значення. При визначенні розміру відшкодування враховуються вимоги розумності і справедливості. Моральна шкода відшкодовується незалежно від майнової шкоди, як підлягає відшкодуванню, та не пов`язана з розміром цього відшкодування.

Згідно із п. 9 постанови Пленуму Верховного Суду України «Про судову практику в справах про відшкодування моральної (немайнової) шкоди» №4 від 31.03.1995розмір відшкодування моральної (немайнової) шкоди суд визначає в межах заявлених вимог залежно від характеру та обсягу заподіяни позивачеві моральних і фізичних страждань, з урахуванням в кожному конкретному випадку ступеня вини відповідача та інших обставин. Зокрема, враховується характер і тривалість страждань, стан здоров`я потерпілого, тяжкість завданої травми, наслідки тілесних ушкоджень, істотніст вимушених змін у його життєвих і виробничих стосунках.

Суд дійшов висновку про наявність причинного зв`язку між винними діями кожного із обвинувачених і негативними наслідками, що настали для потерпіла, а тому потерпіла зазнала моральних страждань.

Ураховуючи ступінь вини обвинувачених ОСОБА_6 та ОСОБА_8 , характер та обсяг завданої шкоди, а також те, що потерпіла втратила здоров`я, зазнала істотних негативних змін в особистому житті, перенесла страждання та стреси, пов`язані із вчиненням насильницьких дій, внаслідок чого вон втратила дитину, оскільки на момент згвалтування перебувала в стані вагітності, продовжує нести ці душевні страждання, га цей час потерпіла окладає додаткових зусиль для захисту своїх прав і відновлення звичайного способу життя, а також вимоги розумності і справедливості, суд дійшо висновку про задоволення в повному обсязі цивільного позову про відшкодування моральної шкоди в розмірі 1 000 000 гривень з кожного обвинуваченого.

За таких обставин, враховуючи обсяг душевних страждань потерпілої, погіршення її стану здоров`я після трагічних подій внаслідок злочинних дій обвинувачених, суд дійшов висновку про необхідність задоволення позовної заяви в частині стягнення моральної шкоди в розмірі одного мільйон гривень з кожного обвинуваченого. Зазначений розмір відшкодування моральних збитків відповідатиме критеріям розумності і справедливості.

На підставі ст. 124 КПК України суд стягує з обвинувачених ОСОБА_6 та ОСОБА_8 на користь держави передбачені ст. 118 КПК України документально підтверджені процесуальні витрати на залучення експертів за проведення судових експертиз.

Відповідно до ст. 100 КПК КПК України суд вирішує долю речових доказів.

На підставі викладеного та керуючись ст. ст. 349, 368, 370, 374, 376, ч. 15 ст. 615 КПК України, суд

У Х В А Л И В:

ОСОБА_6 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , визнати винуватим у вчиненні злочину, передбаченого ч.2 ст.28, ч.1 ст.438 КК України та призначити йому покарання у виді позбавлення волі строком на 12 (дванадцять) років.

До набрання вироком законної сили запобіжний захід у виді тримання під вартою, обраний ОСОБА_6 на стадії досудового розслідування, залишити без змін.

Початок строку відбування покарання ***ОСОБА_6 , ІНФОРМАЦІЯ_1 ,*** рахувати з моменту фактичного затримання на виконання вироку суду.

ОСОБА_8 , ІНФОРМАЦІЯ_2 , визнати винуватим у вчиненні злочину, передбаченого ч.2 ст.28, ч.1 ст.438 КК України та призначити йому покарання у виді позбавлення волі строком на 12 (дванадцять) років.

До набрання вироком законної сили запобіжний захід у виді тримання під вартою, обраний ОСОБА_8 на стадії досудового розслідування, залишити без змін.

Строк відбуття покарання ***ОСОБА_8 , ІНФОРМАЦІЯ_2*** рахувати з часу фактичного його затримання на виконання вироку.

Стягнути із засудженого ***ОСОБА_6 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , та ОСОБА_8 , ІНФОРМАЦІЯ_2 ,*** на користь держави процесуальні витрати на залучення експерта для проведення судової товарознавчої експертизи №СЕ-19-23/29027-ТВ від 29.05.2023 в розмірі 5736 (п`ять тисяч сімсот тридцять шість гривень, пропорційно по 2868 (дві тисяч вісімсот шістдесят вісім) гривень з кожного обвинуваченого.

Цивільний позов потерпілої ОСОБА_10 до ОСОБА_6 ОСОБА_8 про відшкодування моральної (немайнової) шкоди, завданої внаслідок вчинення злочину.

Стягнути з ОСОБА_6 на користь потерпілої ОСОБА_10 1000000 (один мільйон) гривень в рахунок відшкодування моральної шкоди.

Стягнути з ОСОБА_8 на користь потерпілої ОСОБА_10 1000000 (один мільйон) гривень в рахунок відшкодування моральної шкоди.

Речові докази: коробку з-під мобільного телефону «Huawei P smart z» imei1: НОМЕР_5 та імеі2: НОМЕР_6 разом із інструкцією, гарантійним талоном та чеком; коробку з-під мобільного телефону «Samsung Galaxy A72» імеі НОМЕР_10 разом з інструкцією; коробку з-під мобільного телефон «Samsung Galaxy A32» імеі НОМЕР_12 разом з інструкцією, повернуті потерпілим, після набрання вироком чинності, залишити останнім; три оптичні диски, на яких міститься інформація, вилучена у операторів мобільного зв`язку ПрАТ «ВФ Україна», ПрАТ «Київстар» та ТОВ «лайфселл» залишити в матеріалах кримінального провадження №12023000000000298.

Вирок суду першої інстанції може бути оскаржено учасниками процесу, протягом 30-ти діб з моменту його проголошення до Київського апеляційного суду, шляхом подачі апеляційної скарги через Броварський міськрайонний суд Київської області.

Вирок суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційних скарг, якщо такі скарги не було подано.

Учасники судового провадження мають право отримувати в суді копію вироку.

Копію вироку негайно після його проголошення вручаються засудженим та прокурору.

Інформацію про ухвалений вирок, опублікувати у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження згідно з положеннями статті 297-5 КПК України та на офіційному веб-сайті суду.

Головуючий суддя: ОСОБА_1